

Sygn. akt V CSK 2/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa K. GmbH w M. (Austria)

przeciwko K. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt V ACa 103/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę

1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania

kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 czerwca 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny w praworządnym państwie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżący, oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego czy procesowego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze po rozprawę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.